

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Wesselényi Miklós u. 7. s
1. emelet.

Megjelenik minden hó 15-én.

Genealogiai Füzetek

CSALÁDTÖRTÉNETI FOLYÓIRAT

A Genealogiai Füzetek
előfizetési ára:

Egész évre 8 kor.

Félévre 4 „

SZERKESZTIK

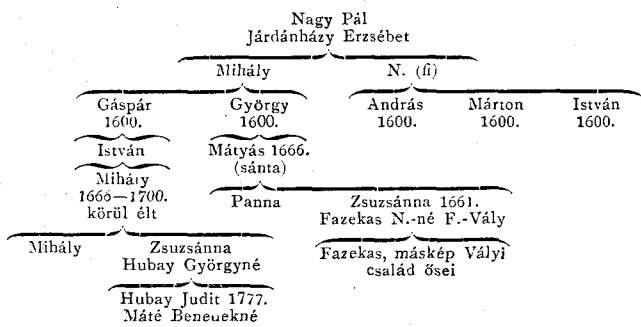
CSIKSZENTMIHÁLYI SÁNDOR IMRE ÉS KÖRÖSPATAKI ÉS KÖPECZI SEBESTYÉN JÓZSEF

KIADJA: A SZERKESZTŐSÉG

A vályi Nagy család.

(II. és bef. közlemény.)

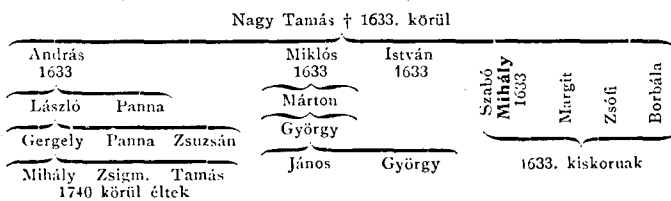
Nagy Pál és Járdánházy Erzsébet maradékainak származása így következik:

A család már a XVI. században és attól kezdve oly népes volt, hogy ugyanazon néven gyakran két, sőt több tagja is élt ugyanabban a korban, ami a teljes leszármaztatásuk összeállítását igen megnehezíti, úgyszólván lehetetlenné teszi, noha a XVI. sz. második felétől igen terjedelmes levéltára maradt is fenn a családnak.

Egyes ágaknak ismerjük csak a leszármazóit s még azokat sem egész a jelen korig. Ilyen ág a most említett Nagy Pálén kívül a Nagy Tamás ága. Nagy Tamás a XVII. sz. első negyedében élt. 1633-ban betegesen végrendelezik javairól. Nagykoru fiait: Andrást, Miklóst és Istvánt már előbb kielégítette. Amely jószágá még megmaradt, azt Szabó Mihály nevű fiának és özvegyének hagyja. A fi-gyermekek azonban Margit, Zsófia és Borbála, apró árváit, ha felnőnek kiruházzák és férjhez adják.

Nagy Tamás maradékai így ágaznak el:

A családból az 1703.-i nemesi vizsgálat alkalmával Nagy Sámuel, János, György, Péter, László, Pál és István éltek Felsővályon, mint régi adományos nemesek. Ez alkalommal Kutasi helytartó új adománylevelével igazolták birtokjogukat, amelyről fent már szólottunk.¹

Említésre méltó, hogy a Nagy család mily gondosan őrizte mindig régi irományait. 1820-ban szerződést kötöttek a család tagjai, hogy az egyeseknél hányódó okleveleket a közös „familia-ládába” kö-

telesek letenni. Egy ügyvéd által aztán rendszeres mutatót, „elenchust” készítettek az oklevelekhez.

Érdekes az a per, amely Nagy Gáspár és a Nagy család közt 1825. körül folyt. Nagy Gáspár néhány fontosabb okiratot, közöttük az 1365-iki osztálylevelet is kikérte a családi levelesládából, de vissza nem akarta adni, pedig fi maradékai nem is voltak.

A Nagyok éjnek idején törtek kuriájára és erőszakosan vették el tőle az irományokat.

Nagy Gáspár a nemesi szabadság ily megsértéseért a megyénél keresett jogorvoslatot.

A hosszas perlekedésnek azonban egységgel vették elejét; Nagy Gáspár uramat egy nagyobb summával engesztelték ki a bántódásért.

A családnak mindig egy tekintélyesebb, idősebb tagja őrzi a levelesládát. Jelenleg Nagy Gáspár, volt negyvennyolczas honvéd, gondozására van bízva.

* * *

A vályi Nagy család a megyei életből is kivette részét, különösen a régebbi időben megyei tisztségeket is gyakran viseltek tagjai. Nehánynak ismerjük nevét; így Vályi István 1424-ben szolgabírája volt Gömörnek.²

Vályi Nagy Miklós 1583-ban esküdött táblabíró. Nagy Pál pedig előbb esküdött táblabíró, majd hosszú ideig (1591-től) szolgabírája; Nagy Ferencz 1639-ben esküdte, Nagy Pál pedig 1785-ben szolgabírája Gömörnek.

A család tagjai nemesak a megyei élet terén tüntek ki, hanem az egyház és irodalom terén is működtek.

Már a régebbi időben is jeles prédikátorok kerültek ki a családból. Figyelmet érdemel vályi Nagy Kristóf, prédikátor, aki Kalvin eszméinek a reformatus tanoknak egyik első hirdetője Gömörben. 1570. körül felsővályi ref. pap.³

Felsővályi Nagy Mihály 1600-ban ugyancsak szülőföldén, Felsővályon lelkészkedett.⁴ 1639-ben Nagy Mihály, lehet, hogy épen ez, szentkirályi prédikátor, neje Szuhay Ilona.⁴ A XVII. század második felében pedig Nagy Gáspár volt pap a családból. Ez lehetett az a Nagy Gáspár, aki Kovács Ilonát vette nőül. 1661-ben néhai atyjáról Nagy Mihályról rája szállt vályi jószágát Nagy Mátyás, bátyjának zálogosítja el; ekkor Recskén lakott. 1669-ben pedig mint danesházi lakos zálogosít.⁴

Nagy Ferenczben pedig egy jeles tehetségű író adott a családnak az irodalomnak és pedig abban a kor-

¹ Thalloczy: Luerum Camerae, okleveles függelék 187.

² Bodon Ábrahám: A felsővályi ref. egyház története 34.

³ Nagy es. irományai F.-Vály.

⁴ Gömör vm. levéltára Proth. XV.: Századok 1876., Gömöri kirándulás 74

ban, amikor elhanyagolt nyelvünk nagyon is rászorult a művelésre. Felsővályon született 1765. szept. 30 án. Atyja is reformatus lelkész volt, ő is annak készült. Midőn itthon befejezte tanulmányait, a zürichi egyetemre iratkozott be. Hazakerülvén, több helyen lelkészkedett, mignem 1798-ban Sárospatakra hívták meg professornak. A görög nyelvben és a magyar irodalomban kiváló tehetségnek ismerték kortársai. Irodalmi munkásságáért Kazinczy is baráti viszonyban állott vele. Munkái közül az Ilias fordítása legnevezetesebb, melyet Kazinczy rendezett sajtó alá. Egyes helyeit Kazinczy a Kölcsey művéből cserélte ki, amiért aztán Kölcsey hevesen megtámadta. A két neves férfiú közt kifejlődött irodalmi harcz eléggé ismeretes előttünk.

Az újabb időben pedig Nagy Pál a megboldogult tornallyai ref. esperes tünt ki az egyházi élet terén. Egyes folyóiratokban napvilágot látott értekezései is figyelmet érdemelnek.⁵

Mielőtt a Nagyok ősi fészkeből elköltözött ágakra áttérnénk, felemlítjük, hogy a család ősi jóságán olyanok is letelepedtek, akik a családból házasodván, mint vők kerültek Felsővályba. Így települt le Felsővályon,

még a XVII. század folyamán, a Katona, Balajthy, Óváry, Vályi másképp Fazekas család, melyek az elköltözött Vályi másképp Fazekas családon kívül ma is virágoznak még ott.

Viszont a Nagy családból is elköltöztek egyesek más vidékre, más helységekre, akik ott családot alapítva elszaporodtak. Ezen ágakat alább ismertetjük.

* * *

A zádorfalusi ágak.

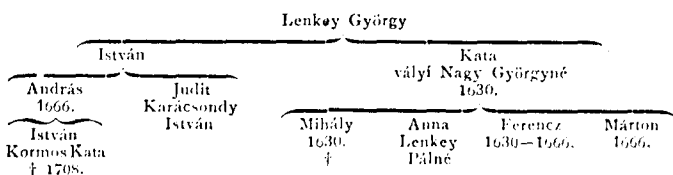
Gömörmegyében még Zádorfalván is virágozik a vályi Nagy családnak két ága.

a) Az egyik ág őse Nagy György, Nagy Ferencz fia, kinek nővérei: Anna, Jakab Péterné; Kata, Korlát Jánosné; Fruzsina, Lenkey Györgyné és Magdolna, Jakab Imréné volt. Nagy György 1630-ban még mint felsővályi lakos, az említett nővéreinek, Mihály és Ferencz fiainak neveiben is 150 magy. frt.-ért zálogosítja el néhai atyjának alsóczéczei (Abauj) jóságát.⁶ Ez a Nagy György Lenkey Katát vette feleségül Zádorfalváról, Fruzsina nővére, mint láttuk Lenkey Györgynél volt férjné; Anna nevű leányát pedig Lenkey Pál vette el.

Igy családját többszörös rokonsági kötelék fűzte a zádorfalusi Lenkey családdhoz.

Gyermekei 1666-ban osztoztak meg Lenkey Andrásal Lenkey nagyapjukról rájuk szállott zádorfalusi jóságukon.

A Lenkeyekkel való rokonságot e leszármazási tábla tünteti fel:⁷

⁵ Szinnyei: Magyar irók.

⁶ Nagy es. oklevelei F.-Vályon.

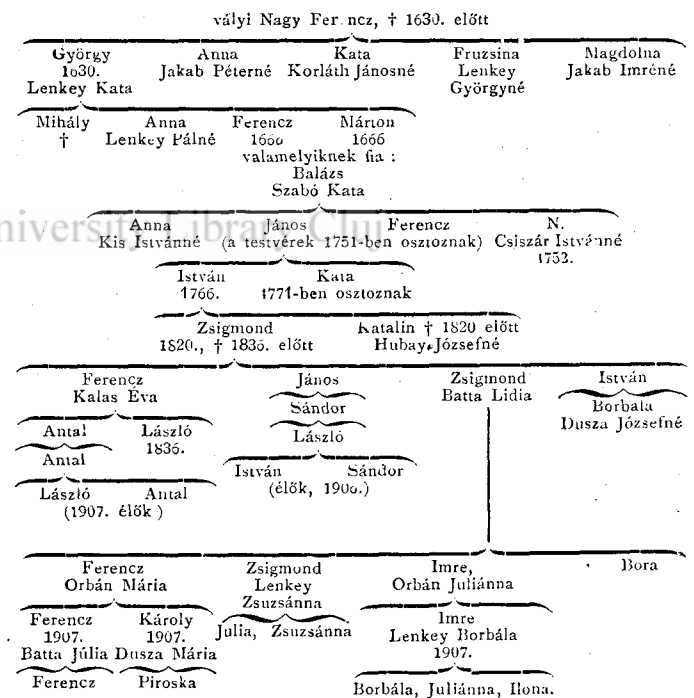
⁷ Nagy Imre, zádorfalusi birtokosnál levő oklevelek.

Vályi Nagy Györgynek valamelyik fia mindjárt az 1666. zádorfalusi osztály után letelepedhetett az anyai jóságon Zádorfalván, a másik fia pedig az ősi jóságon maradhatott.

A Nagy családnak, mint előbb is előadtuk, már régebb is volt jósága Zádorfalván és a szomszédos Csomósfalván, melybe 1589. vezették be vályi Nagy Pált. Jóságaikat, a távolság miatt nem kezelték Vályból, hanem még Nagy Pál zálogba adta. 1766-ban az egész Nagy család fi- és nőági örökösei ezen jóságok visszaszerzésére Nagy Ferencz és István zádorfalusi lakosokat, mint atyafiaikat hatalmazták meg s egyuttal tiltakoznak az ellen, hogy Vályi Mihály és Sándor a család beleegyezése nélkül elidegeníthessék, vagy arról intézkedhessenek.⁷

A Lenkey család azon ága, amelyből a zádorfalusi Nagyok lányágon származnak, fiágon 1708-ban kihalt. Jóságai Karácsondy István örököseire a Kósik Dakó családra szállottak, kik ez időtájtban le is telepedtek Zádorfalván. Nagy Balázs fia János azonban még részt követelt a Lenkey jóságból. 1752-ben be is perelte Kósik Györgyöt és Dakó Mihályt. A per hosszú ideig folyt, de alighanem a Nagyok vesztésével végződött.⁷

Ennek a zádorfalusi ágának így állíthatjuk össze leszármazását:⁷

b) Zádorfalván még egy másik ága is virágozott a családnak, melyből ma már csak Nagy Miklós él egyedül.

Ebből az ágból származott Nagy Pál, a megboldogult tornallyai esperes, kinek ugyancsak Pál nevű fia ma családjával együtt Rozsnyón lakik.

A borsodmegyei mezőkeresztési ág.

A XVII. század első felében élt Felsővályon Nagy Péter, akinek János nevű fia Mezőkeresztesen telepedett le. 1696-ban már mint mezőkeresztési lakos ment fel Felsővályba, szülőföldére és ott a felsővályi ref. egyház főbb embereitől bizonyítványt vett ki származásáról és nemességéről. Ebben az egyház hitese bírója, a Nagy család tagjai és sok vályvölgyi nemes aláírásaikkal és pecsétjeikkel bizonyítják, hogy nemes Nagy János, felsővályi Nagy Péter fia, még gyermekkorában

⁷ Nagy Imre, zádorfalusi birtokosnál levő oklevelek.

elhagyta szülőföldét; Felsővályból az Alföldre Keresztes nevű faluba szakadt és ott letelepedett. Bizonyítják azt is, hogy „a felsővályi Nagy nemzetségből” származik, amely jószágait régi donatioval bírja.⁸

Nagy Jánosnak maradékai igen elszaporodtak Mezőkeresztesen; egy ág a szomszédos Gelejre is átszármazott, sőt ma már Mezőcsáton is él közülök egy család.

A járdánházi ág.

A borsodmegyei Járdánházán is élt a család egy ága a XVIII. század közepén. 1752-ben Gömörmegye nemesi bizonyítványt ad ki vályi Nagy Márton, István és Mihálynak. Ez az oklevél említi, hogy ősi jószágukat Felsővályon még nagyapjuk zálogosította el.⁹

Tudjuk, hogy a Nagy család Járdánházi Erzsébet után már a XVI. században is birtokos volt Járdánházán. Valószínű tehát, hogy ezen a jószágon telepedett le ez az ág Járdánházán, sőt lehet, hogy Nagy Pál és Járdánházi Erzsébet közvetlen utódairól van szó.

A naprágyi ág.

Gömörmegyében Naprágyon még ma is él a vályi

⁸ Eredeti oklevél a Nagy családnál Gelejen (Borsod m.)

⁹ Gömör vm. levéltára; nemesi iratok N. II. 7.

Nagy családnak egy ága, kiknek ősei szintén Felsővályból szakadtak ide.

A debreczeni ág.

Végül Nagy Sámuel családjáról emlékezünk meg, ki az 1820-as években, mint gazdasági tisztartó került el szülőföldéről, Felsővályból. Fia Nagy Gusztáv ma tekintélyes ügyvéd Debreczenben.

* * *

A vályi Nagy család czimere, egy 1693 i pecsét nyomán, mint a mellékelt rajz mutatja, pánczélos kardot tartó kar; sisakdisze pedig madár, csőrében patkóalaku tárgyat tart.¹⁰

Nem oszlathattuk el teljesen a homályt a család szerepléséről, mert a viharos idők sok olyan avult írást megemésztettek, melyek most kiegészítenék forrásainkat; ezért csak nagy vonásokban ecsetelhetjük a régi család ezredéves multját.

Forgon Mihály.

¹⁰ Nagy cs. levéltára, Felsővályon.

A hatmansdorfi Hatfaludi család.

(I. közlemény.)

Füzeteinknek II. évfolyamában 147—148. l. ismertettük e család rangemelését, czimerét s birtokviszonyait, jeleztük a forrásokat is, melyekből az adatokat merítettük.

Azóta a „Turul“-ban (XXII. köt. 182—185. l.) Horváth Sándor úr tollából egy érdekes cikk jelent meg, melyből megtudjuk, hogy azon 1454-ben X. 9-én kelt czimeres levél, melyet eddig mint a Hatfaludi családnak adományozott armalist ismertünk, tulajdonképen nagy-kapusi Hofmaister Miklós, küküllői főesperes és testvérei: János, Bertalan és Gáspár szereztek, és hogy ezen V. László királytól adományozott armalisban az eredeti „Hofmaister“ név „Hofmanstorf“-ra lett hamisítva.

Hatfaludi (4.) Ferencznek productionalis pere az 1770-es években folyt, ez alkalommal bemutatta producens az 1454-beli armalist is. Az ügyész kifogásolta ugyan a czimeres levél érvényességét, de nem a hamisítás miatt (talán akkor még nem volt hamisítva), hanem azért, mert idegen, nem erdélyi fejedelemtől való. Kifogásolta továbbá a hiányos és hibás leszármazást is, mindamellet Dobokamegye, mint productionalis forum Hatfaludi Ferenczet, mert III. Károly király az armalist megerősítette, és mivel a producensnek 28 subditusa és 10 inquilinusa volt — *armalista* nemesnek ismerte el* ezen ítéletet a kancellária is megerősítette 1786-ban 8868. sz. alatt. (Turul).

E szerint az ezüst nyaklánczos arany oroszlán ezüst paizsban a nagy-kapusi Hofmeisterek (Kapusiak) és nem a Hatfaludiak czimere. De használják a Hatfaludiak azon négyelt paizsú cimert, melyet leirtuk fű-

zeteink II. évf. 147. lapján és melynek rajzát itten bemutatjuk.

Ha a Hatfaludiakra vonatkozó, lapunkban már megjelent adatokat, fenti sorok értelmében kiegészítjük és kiigazítjuk**, úgy a család rövid monografiájából még csak a leszármazás hiányzik. Ezen hiányt akarjuk pótolni, midőn közöljük a *leszármazási táblát****

Megjegyzések a táblán elhelyezett családtagokról.

1. *Hatmanstorffer* Márton. Németországból származott Erdélybe, hol „annonae commissarius“ volt. (Turul. Orad. per.)
Neje demsusi Lukács Borbála.
2. *Hatmanstorffer* Ferencz. 1733-ban irnok és jegyző a kir. táblánál, (Sz. Oklt. VII. 1589. sz.); 1735-ben Szolnokmegyében dézmaszedő pénztáros (arendarum decimarum fiscalium inspector) volt (Sz. Dob. vm. Monogr. VII. 242. l. Turul. Orod. per.) 1736. VIII. 17-én kelt királyi engedélyvel nevét „*Hatfaludy*“-ra változtatja a „hatmansdorff“-i előnévvel. (Orsz. lt. Lib. Reg. Transsylv. VIII. 567. l. Turul, XXII. 184. l., hol az előnév „hofmansdorff“-nak van írva.)
Neje sáros-magyar-berkeszi Katona Zsuzsa, a Pál leánya.
3. *Hatfaludy* Pál. 1785-ben Apsán lakott (családi közl.); 1797-ben böösházi főbb, és égerháti kisebb birtokos. (Szil. vm. Monogr. V.). 1795—1808-ig Már-

** Füzeteink II. évf. 148. lapon tollhiba esuzott be, a névváltoztatás datuma nem 1746 VIII. 17., hanem 1736. VIII. 17.

*** A tábla összeállításánál felhasználtam: Mike S. gyűjteményében, Szol. Dob. és Szilágy vm. Monographiájában, a prod. perben és egy, a család birtokában levő 1789-beli osztálylevélben talált adatokat és számos gyászjelentést. A fiatalabb nemzedék több családtag, különösen pedig Hatfaludi Ernő. ny. m. kir. honv. őrnagy úr által nyert számos és becses felvilágosítás alapján lett elhelyezve a táblán.

* Azon III. Károly királytól származó okirat, melyet a prod. forum ítéletében megnevez, Hatmanstorffer (2.) Ferencznek „Hatfaludy“-ra való névváltoztatási engedélye volt. (Kelt Bécs, 1736 VIII. 17-én. — Orsz. lt. Lib. Reg. Transsylv. VIII. 567. l.) Abban pedig czimer megerősítéséről szó sincs. (Turul)

3. Pál	4. Ferenc	5. Ágnes	6. József	7. Anna	8. Péter	9. Zsuzsa
	a) Árapataki Gerb Zsuzsa egybk. 1773. + 1788. b) Ákosfalvi Szilágyi Kábel + 1835.	magyarul Donát Lajos	sz. 1749. + 1829. n. Kethel Kethel Zsuzsa egybk. 1777. + 1825.	Sztojáné	Erzsébet	al) Árapataki Gerb Elek fal zecnyei Csulka Pál
10. Mihály	11. Pál	12. 13.	14. 15.	16. 17.	18.	19. Anna
sz. 1772. + 1830. Ujhelyi Mária sz. 1794. + 1839.	sz. 1774. + 1839.	sz. 1774. + 1839.	sz. 1777. + 1839.	sz. 1778. + 1839.	sz. 1780. + 1839.	sz. 1782. + 1839.
37. Sándor	38. Mihály	39. Mária	40. Erzsébet	41. Pál	42. Antonia	43. Júlia
sz. 1821. + 1866. Kallós Froska sz. 1831. egybk. 1856. + 1906.	sz. 1821. + 1866. László	sz. 1821. + 1866. László	sz. 1823. + 1852. Szaplanczai Zsuzsa 1831. egybk.	sz. 1823. + 1852. Zsuzsa 1831. egybk.	sz. 1823. + 1852. Kovácsi Almas Bozga György 1836. egybk.	sz. 1823. + 1852. Kovácsi Albert 1836. egybk.
25. József	26. Ferenc	27. Sándor	28. Lajos	29. Mária	30. Pál	31. János
+ 1829. egybk. sz. 1790. + 1835.	sz. 1739. + 1829. Balogh Zsófia sz. 1790. + 1835.	+ 1829. egybk. sz. 1810. + 1858.	sz. 1783. + 1861. Károlyna (Kata) sz. 1810. + 1858.	sz. 1783. + 1861. Mackósi János sz. 1776. + 1821.	sz. 1783. + 1861. Árapataki Gerb Elek sz. 1776. + 1821.	sz. 1793. + 1880. Fáyai Főch Wilhelmina + 1859.
44. István	45. 46. 47. Rozália	48. Anna	49. Anna	50. Lajos	51. Mária	52. Johanna
sz. 1804. + 1880. a) Kádicsfalvi Turók Kata sz. 1806. egybk. 1827. + 1835. b) Udvarhelyi Linkner Klára sz. 1822. egybk. 1837. + 1892. +	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.
80. 81. Sándor	82. 83. Dezső	84. 85. Piroska	86. Ernő	87. Irma	88. Erzsébet	89. Jenő
sz. 1804. + 1880. a) Kádicsfalvi Turók Kata sz. 1806. egybk. 1827. + 1835. b) Udvarhelyi Linkner Klára sz. 1822. egybk. 1837. + 1892. +	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.	sz. 1804. + 1880. Kovácsi Anna + sz. 1806. egybk. 1827. + 1835.
117. Klára	118. Pál	119. Sándor	120. Rozán-Szandra	121. Ernő	122. Bertalan	123. Irén
sz. 1874.	sz. 1878.	sz. 1880.	sz. 1896.	sz. 1898.	sz. 1899.	sz. 1905.
74. 75. Ilona	76. 77. László	78. Sándor	79. László	80. 81. Sándor	82. 83. Dezső	84. 85. Piroska
sz. 1862. Szaplanczai Laos	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.	sz. 1864. a) Nemcsik sz. 1865. Mareti sz. 1875. egybk. 1891. + 1903. b) Lukács Mária egybk. 1906.
112. Erzsébet	113. Margit	114. Ferenc	115. László	116. Gyula	117. Klára	118. Pál
sz. 1892.	sz. 1894.	sz. 1896.	sz. 1899.	sz. 1901.	sz. 1874.	sz. 1878.
62. Albert	63. Anna	64. Jenneke	65. Mór	66. Miklós	67. József	68. Anna
sz. 1832. etfalvi Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.	sz. 1834. + 1890. Adamics József sz. 1830. egybk. 1857. + 1882.
103. Ferenc	104. Mór	105. István	106. Anna	107. Berta	108. Elek	109. Erzsébet
sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1877. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.	sz. 1878. Csulói Iza egybk. 1901.
124. Ferenc	125. Ilona	126. Emma	127. Erzsébet	128. Anna	129. Elek	130. Gyula
sz. 1902.	sz. 1905.	sz. 1900.	sz. 1906.	sz. 1868. Papp Ferenc sz. 1863. egybk. 1905.	sz. 1868. Papp Ferenc sz. 1863. egybk. 1905.	sz. 1868. Papp Ferenc sz. 1863. egybk. 1905.
a-tól 126. Emma	c-től 127. Erzsébet	c-től 127. Erzsébet	c-től 127. Erzsébet	a-tól 126. Emma	c-től 127. Erzsébet	c-től 127. Erzsébet
sz. 1900.	sz. 1906.	sz. 1906.	sz. 1906.	sz. 1900.	sz. 1906.	sz. 1906.

marosmegye másod alispánja. (N. I. V. 66. és család közl.)

Nejét nem ismerjük.

4. Ferencz.* Ezt Dobokamegye „armalista nemesnek” itéli. (Turul. Orsz. lt. Prot. Prod. J. 8. Doboka, 295. l., 5. sz. — Mike S. C. Doboka, 1771. VI. 11., Collationales Caroli VI. 1736). 1786-ban az erd. cancellaria megerősíti a megye által hozott ítéletet 8868. sz. alatt. (Turul. Orsz. lt. Lib. Reg. LIII. 484. nr. 117. kk.). 1774-ben rendes jegyző a continua táblán; 1783-ban középszolnoki jegyző; 1793—1807-ig ugyanott alispán; 1795-ben Makkai Fábán zilahi lakostól szántóföldeket vásárol; 1797-ben kelenczei, böösházi főbb, égerháti, szilágyfő-kereszturi kisebb birtokos. (Szol. Dob. és Szil. vm. Monogr.)

1. Neje, kivel 1773-ban kelt egybe, árapataki Geréb Zsuzsa, a Sándor leánya volt. Meghalt Zilahon, 1788. IX. 7-én, betegágyban.

2. Neje ákosfalvi Szilágyi Rákhel (először Cseri Zsigmondné, másodszer Keczei Zsigmondné) a László leánya. Meghalt 1835-ben.

6. Ágnes, pálosi Donáth Lajosné. Leányuk Donáth Zsuzsa ermdindszenti Pelei Mihályhoz ment férjhez.
6. József. 1775-ben adórovó a választói és magyar-egregyi járásban (Szol. Dob. vm. Monogr. VII. 319. l.); 1776-ban szolgabíró a magyar-egregyi járásban (U. o. 312. l.);

1780. körül kir. dézmabérszedő (U. o. 321. l.); 1780—1785-ig alispán Dobokamegyében (U. o. 306. l.);

1787-ben főbíró (U. o. 245. l.); 1790—1816-ig királyi tanácsos és főispáni helytartó, mely tisztelet haláláig viselte (U. o. 300. l.). — Talán ő azon Hatfaludi József, ki 1806-ban egy adómentes lakótelket,

egy antiqua és egy pusztá nova jobbágytelket birt Kéméren (Szil. vm. Monogr. V.). Meghalt 1829. XII. 22-én, 80 éves korában, házasságának 48-ik, özvegyiségének 4-ik évében, porai Hidalmáson nyugosznak. (Gyászjelentés.)

Neje keteli Ketheli Zsuzsa, a László leánya.

7. Anna, ki családi közlés szerint Sztojkané volt.
8. Péter, kinek 1792-ben jábrodi Jabroczi Erzsébet (a Gábor leánya) volt a felesége (Szol. Dob. vm. Monogr. és Pekri J. gen. táblák) a Mezőségeen élt és ott is halt el. (Családi közlés.)
9. Zsuzsa.

Pekri szerint Hatfaludi (2) Ferencznek egy Zsuzsa nevű leánya árapataki Geréb Elekné volt. (Feltaláljuk ezen házasságot a Geréb-család leszármazási tábláján is.)

Más jegyzék szerint egy Hatfaludi Zsuzsa zetényi Csukás Péterné.

Hatfaludi (6) József egy Böösházán 1786-ban

* Hatfaludi Ferencz Szodorai Zsigmonddal 1780-ban beiktatják Pele helység felerészébe giczei Diószegi Sámuel (N. I. III.31 8. l.) Lehet ez (26) a Ferencz is, ki akkor 41 éves volt.

kelt levelében, melyet Hatfaludi (3) Pálnak irt, említést tesz Csukási *sogoráról*, ki akkor Ulmban volt fogságban. Kitűnik ezen levélből továbbá, hogy Csukási Zalamegyében lakott vala. (Családi közlés.) Ezekkel kívánom indokolni azon nézetemet, mely szerint (9) Zsuzsának két férje volt, t. i. Geréb Elek és Csukás Péter.

10. Mihály, sz. Alsó-Apsán 1772-ben, meghalt 1855-ben. Családi közlés szerint alispánságot viselt.

Neje: tiszaujhelyi Ujhelyi Mária, sz. 1794-ben Tisza-Ujhelyen, meghalt Alsó-Apsán, 1869-ben. (Családi közlés.)

11. Pál, ki Farkasmezőn lakott és Máramaros megye főpénztárnoka volt, nőtlen halt el Szigeten 1829-ben. (Családi közlés.)

12. Anna, ugy látszik, hajadon halt el.
13. Teréz, családi közlés szerint Buzátné volt.
14. Anna-Sára, sz. Hidalmáson, 1774. VII. 25-én, ugy látszik gyermekkorában halt el.

15. Julia, sz. Zilahon, 1776. III. 11-én, meghalt Hidalmáson ugyanazon évben jul. 20-án.

16. Klára, sz. Hidalmáson, 1777. V. 14-én, meghalt ugyanott 1781. V. 11-én.

17. Antal, sz. 1778. V. 28-án. Keresztszülői voltak: Ketheli László és Esterházi Borbála.

18. Anna, sz. 1780. V. 2-án. Keresztszülői voltak: Hatfaludi (6) József és Keczei Sándorné, Salánki Teréz. Gyermekkorban halt el.

19. Anna, sz. Zilahon, 1782. VII. 13-án. Keresztszülői voltak: Frendl József és neje Ketheli Teréz. 1820-ban birtokos Középfalván. (Szol. Dob. vm. Monogr. IV. 507. l.)

1. férje: csicsó-mihályfalvi Nemes József.

2. férje: Simon Péter.

20. Ferencz, sz. 1785. V. 5-én. Keresztszülői voltak: Gallovics Gáspár és neje. Meghalt Zilahon, 1787. VIII. 13-án. Temetve Hidalmáson lett.

21. Elek, sz. 1787. V. 12-én. Keresztszülői voltak: Ketheli László és Fileki aszszony Geréb Julia.

1815-ben Krasznamegye főtörvényszéki ülnöke; 1818-ban ugyanott táblabíró, majd szolgabíró; 1821—29-ig Középszolnokmegye alispánja; 1839—41-ig ugyanott táblabíró (Szil. vm. Monogr. V.) 1820-ban mint kucsuláti birtokos említve (Szol. Dob. vm. Monogr.) Családi közlés szerint Böösházán lakott.

1. neje: sáros-magyar-berkeszi Katona Róza (utóbb felőri Zambó Miklósné) a Jónás leánya farnasi Keczei Sárától. Elváltak.

2. neje: Petrichevich-Horváth Teréz (előbb Veér Lászlóné) a Zsigmond és báró Bánffy Mária leánya. Ezen Horváth Teréz birt Ardóban, Felső-Szivágyon, Monóban, Szamos-Ujlakon és Kelenczén (Köz. Szol. vm.). Hatfaludi Eleknek mostoha leánya Weér Zsuzsa volt, ki Kelencze, Égerhát és Vadafalva községekben volt birtoka után nyert földtehermentesítési kárpótlást.

22. Zsuzsa, meghalt 1848-ban.

Férje: tolcsvai Kászoni Sándor (1796.)

Ezen házasságból születtek; Kászoni Ferencz († 1852.) és Kászoni Eszter, Majthényi Andrásné.

23. Pál. Talán ez azon Hatfaludi Pál, ki 1827—1837-ig szolgabíró a magyar-egregyi járásban. (Szol. Dob. vm. Monogr. VII. 312. l.)

A szilágysomlyói Halmágyi család.

(III. és bef. közlemény.)

István legidősebb fivére volt *Ferencz* (sz. 1722.) 1750–1762 között Közép-szolnokvármegyei főjegyző, utóbb (1768–1779.) alispán. Jellemző, hogy egy évi alispánkodása után hiába kérte fizetését, azt meg nem kaphatta. „Ő felsége egyébbe ígérte kegyelmességét data oportunitate.”¹

Többször volt követ (1749., 1751., 1754.)²

Valószínűleg 1751-ben nősül, mert 1752. szeptember havában tudósítja bátyját, hogy újszülött fiát Istvánnak kereszteltette.³

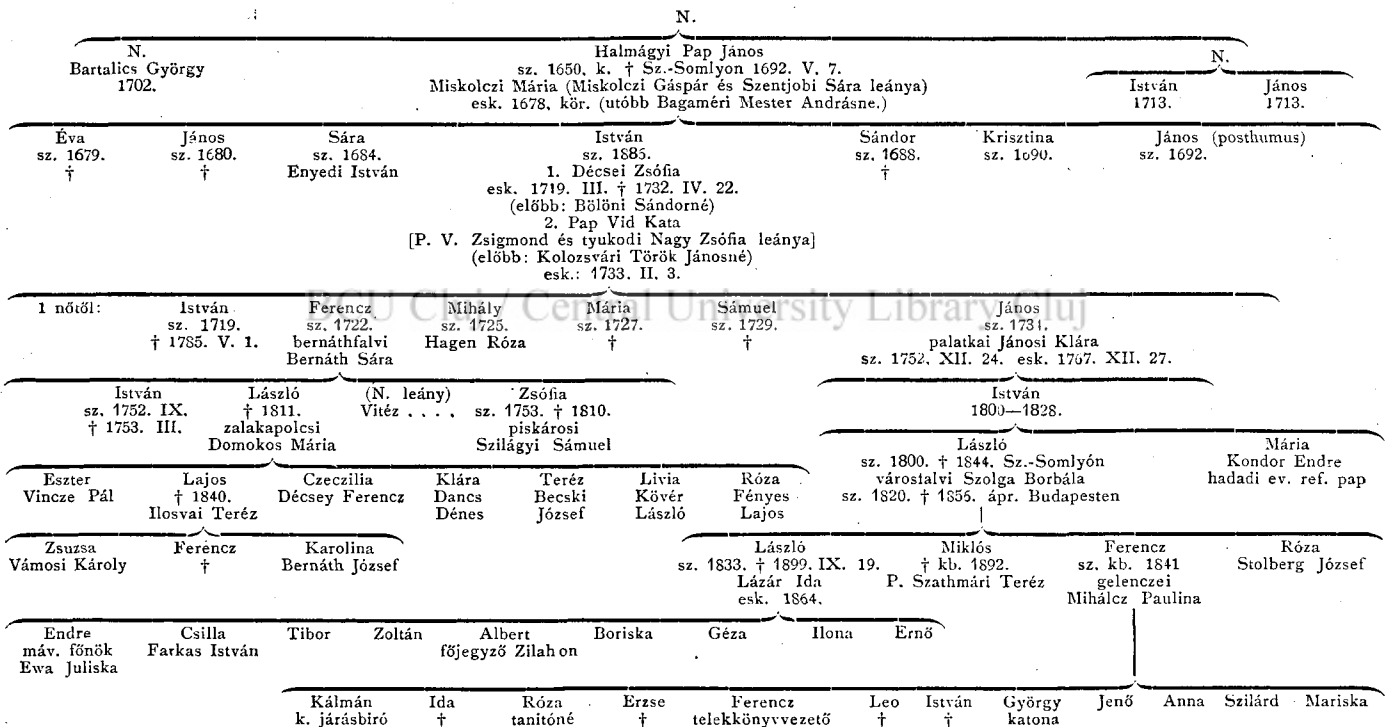
Neje Bernáth Sára kitől az említetten kívül még László és Zsófia nevű gyermekei születtek.

Az ifjabb fivér *Mihály* (sz. 1725.) katona volt, kapitányi rangot ért. Végig küzdötte a porosz hadjáratot s abban többször kitüntette magát. Az 1761. aug. hó 2-án elesett gróf Kemény Lőrincznek, a gubernátor fiának holttestét ő menti ki a pusztító tűzvonalból.⁴

apósa idején letette a kivánt 2000 frt óvadékot, a katonai parancsnokság csak hat hó múlva adta meg a házassági engedélyt. Feleségéről H. *István* naplójában csak rövid bejegyzést találunk: „A kapitány feleségét sohasem láttam. de mindenek, kivált az öcsém dicsérte jószágáról, néki való is, valami 25 esztendőös leány lévén, kít már deczemberben el is vett. Adjon Isten áldást nékik.”

Esetleges utódairól adatom nincs.

A legifjabb testvér *János* (sz. 1731.) is katonai pályára lépett. Részt vett a szerencsétlen freibergi ütközetben, (1761. X. 29.) hol a nagy zürzavarban elveszettnek hitték.⁵ Bátyjával, Mihályval egy időben nősül. Jánosi Péter dobokavármegyei főbíró egyetlen leányát a 14 éves *Klárát* (sz. 1752. XII 24.) veszi nőül. „Lakadalmában (1767. XII. 27.) a sietséghez képest feles uri emberek voltak: gr. Teleki Pál főispán feleségestől, leányostól, br. Kemény Miklós és Zsigmond urak egészen

Ugyanazon év okt. 15-én (Mária Terézia napján) ezrede az ellenségén fényes győzelmet aratott. Elragadtatással tudósítja bátyját, hogy ezrede „melynek párja nincs” egy egész ezredet és hét gránátos zászlóaljot fogott el; 12 ágyú és 11 zászló esett hatalmunkba.⁶ Nemsokára azonban Freibergnél (Szászország) a poroszok mértek rájuk súlyos csapást. Ott veszett a híres Gyulai regiment majd minden embere, vagy levágták, vagy elfogták. Legnagyobb veszteség a testőr zászlóalját érte, melyet maga H. Mihály vezényelt. Súlyos sebet kapott ő is homlokán, csak fekete téli süvege mentette meg a biztos haláltól. A szörnyü tusából jó lova szabadította ki.

A hadjáratból hazatérve Hagen Rózát, Kassán lakó Hagen uram leányát jegyezte el (1767.) magának. Bár

családjukkal, Mara László, Daniel Lőrincz, Turi László urak etc. A főispánné és Mara urak is continuáltak egy-egy napon magok házoknál a lakodalmat.⁷

A székely határország fölállításával őt is annak kötelékébe helyezték át. Az akkori szokás szerint megvásárolja Málnási István kapitány századát Bölönben. Szomoruan tapasztalja azonban, hogy ez „a legvakmerőbb unitárius székelyekből” van összeválogatva és előbbi kapitánya a legnagyobb fegyelmetlenségbe nevelte, velök ivott, tivornyázott. Tanulatlanságukkal és engedetlenségükkel annyi bajt okoztak neki, hogy egészen elkedvetlenedett és megöregedett.⁸

Fia: *István* 1800–1801. Krasznavármegyei kir. táblai assesor, 1805. levéltáros, 1809. alszolgabíró, 1814. fiók törvényszéki ülnök, 1818. szolgabíró, 1826–1828. generális szék ülnöke. Leszármazói Halmágyi Ferencz közlése szerint vannak a táblán föltüntetve.

¹ Napló 394.

² Szilágyvárm. Monoaraphiája V. 573.

³ U. o. 522.

⁴ Napló 10. l.

⁵ U. o. 19., 20. l.

⁶ Napló 21. l.

⁷ U. o. 410.

László (Ferencz és Bernáth Zsófia fia). Erről írja a naplóíró 1765. ápr. havában: „Besietvén Szebenbe, hallám, hogy az öcsém Halmágyi Laczi veres himlőbe meghimlőzött, azalatt meg is gyógyult Isten kegyelméből, rendes, jó elmélű gyerek.“⁸ 1788-ban Krasznamegyei alispán. 1790-ben a magyarországi országgyűlésen közép-szolnoki követ s mint ilyen a partium visszacsatolása ügyében nyert utasítást a vármegyétől. 1802—

⁸ Napló 178. l.

1805. Közép-szolnokban és a tiszántuli kerületekben kir. táblai assesor. 1806. aug. 8-án Debreczenben tartott szuperintendens választásra a világi uri rendből megjelentek közt van említve. 1811-ben halt meg.⁹ Nejétől zalakapolcsi Domokos Máriától született gyermekei a táblán láthatók.

Sándor Imre

⁹ Nagy Iván és Szilágyvárm. monogr. V. k. 573. l.

A jászkunság nemessége 1699.

Szinte különösnek tetszik, ha a jászkunság nemességéről beszélünk, mert hisz ott minden embernek egyforma joga volt; pedig ott is lakott mindig nemesség. Természetesen az itt lakó nemesek bevándorolt jövevények voltak, de van rá több példa, hogy született jászkúnok is kaptak nemességet. Nemesi jogaikat azonban nem érvényesíthették, vagy csak ritkán. Épen ezért panaszkodnak 1668-ban Lipót előtt.

A jászkunságot a török uralom vége felé érte a legnagyobb pusztulás. A kurucok és krimi tatárok kezétől jórésze elhamvadt. Még legjobban megmaradt a jászság, a nagykunság pedig az utolsó faluig elpusztult és a lakosság vagy elfutott, vagy tatár rabságra került. A törökök kiűzése után is csak lassan-lassan jöttek elő, mert a rácok is több ízben szétriesztották az összezivárgott lakosságot. A század legvégén kezdtek aztán folytatólagosan megülni az elpusztult vidékeket. A kiskunság a Dunántulról, a jászság a felvidékről, a nagykunság a tőle keletre eső megyékből szaporodott meg. A lakosságot a föld jóságán kívül a szabadság is kecsgettette ide. Az ide szökött jobbágyot nem adták ki, bár erőszakkal követelték is. Így látjuk ezt a nagykúnoknak 1717. máj. 20-án Karcagújszálláson hozott határozatából is, melyben tudtára adják mindenkinek, „hogy ha N. Szabolch vármegye cum asseclis az szegénységet üldözni és rabolni ide jönnek: tehát menten uníta vi insurgálunk, ugy hogy fejünk fennálltáig egymást rabolni és hurcolni nem engedjük.“*

A török háborúk és a roszt gazdálkodás sanyarú pénzügyi helyzetet teremtettek Magyarországon, melyet nem hoztak helyre sem a kurucok confiscált javai, sem az eladott újszerzeményi birtokok. A sötét emlékü Kollonics kezemunkája volt, hogy a jászkunságot áruba bocsájtották s az udvari kamara 1699-ben informáltatja magát róla. Még ez évben elkészült az összeírás, mely hí képe az ellenségtől agyon sanyargatott, de már lábadozó jászkunságnak. E szerint a Jászságon 1008, a Nagykunságon 102, a Kiskunságon pedig 29 gazda volt. Az összeírásban mindegyik gazda neve után meg van jegyezve, hogy honnan származik, a következő rovatok a fiakat, leányokat s különösen ingó vagyonukat mutatja be részletesen. A nevek előtt megjelölték, hogy nemes vagy szabad ember-e az, akit felírtak. Az alábbi táblázaton csak a nemeseket közöljük, kiket ilyennek jegyezték be az összeírók. Természetes, hogy az összeírás nem pontos. Több nemest ismerünk, akit nem jegyezték meg, sokan meg távol voltak.

Az alábbi táblázatot inkább a Jászság összeírásának nevezhetnők, mert a két kunság nemessége együttvéve is elenyésző csekély számú a jászok nemességéhez képest. Ez abban leli magyarázatát, hogy míg a Jászság a tatárpusztítástól alig szenvedett valamit, addig pl. a

Nagykunság teljesen elpusztult. Ez összeírás idején az egyetlen Karcagújszállás képviselte, a Kiskunságnak is alig volt 5—6 községe. A nevek írásánál megtartottam az eredeti orthographiát.

*Conscriptio Jaszgum et tam Majorum, quam Minorum Cumanorum 1699.**

Nomen:	Origo:	Filii:	Filiae:
<i>Oppidum Birin:</i>			
Stephanus Sibeityeri	peregrinus	1	1
Michael Gyapay	huias	—	—
Gregorius Herczegh	peregrinus	—	1
Joannes Barany	peregrinus	1	—
Georgius Urbán	huias	2	1
Andreas Nagy	huias	2	2
Stephanus Johay	huias	3	—
Emericus Szelyesi	peregrinus	—	2

Desertum Négy-Szállás: Cluj

Petrus Zuhay	—	—	—
--------------	---	---	---

Possessio Jász Árok-Szállás:

Iudex Andreas Sánta	huias	2	2
Joannes Kis	huias	1	1
Georgius Csako	Fokoronensis	—	1
Liber Joannes Nagy	—	1	—
Lukas Farkas	Balutonensis	3	1
Joannes Turcsány	Likiensis	4	—
Mathias Kiss	huias	—	1
Georgius Tucsari	ex Lilisz	3	—
Liber Paulus Rédey	—	2	2
Joannes Jancsó	huius	—	2
Andreas Kiss	huius	1	1
Michael Balok	Bocsiensis	3	1
Joannes Lukács	Siscatniensis	2	1
Joannes Palla	huias	—	3
Stephanus Lapos	Zordanhozariensis	—	1
Jonnes Turcsányi	Turocsiensis	—	1
Joannes Kös	Gömöriensis	1	2

Possessio Jász Fénsszaru:

Andreas Bárdos	—	1	1
Gregorius Török	Verpel. Poss.	—	—
Casparus Nagy	Posses in Zente	4	—

Possessio Jász Jákóhalma:

Joannes Kozma	Domoszlokiensis	—	2
Georgius Tahik	Losonciensis	—	—

Possessio Jász Mihály Teleke:

Joannes Pany	Paniensis	1	1
Joannes Szécsi	Karacsondiensis	1	1

* Karcag városi levéltár.

* Országos levéltár. Urb. et Conscript. Fasc. 71. No 4.

Possessio Jász Alsó St. Györg :

Stephanus Veres	Szecsén	3	—
Jacobus Joanyas	Alatyan	3	—
Andreas Nagy	Alatiensis	2	—
Joannes Haipay	Nevidic.	—	—
Joannes Kalapeti	Alatian	—	1
Liber Paulus Nagy	Nostzen	2	—
Joannes Joannius	Alatyan	3	2
Liber Jacobus Szabó	peregrinus	2	—
Benedictus Csány	peregrinus	4	—
Blasius Kormos	peregrinus	1	1

Possessio Jász Ladán :

Nicolaus Szabó	Szalaiensis	1	—
Joannes Kálmán	Szailaiensis	2	2
Petrus Pomásy	Szalaiensis	3	—
Gregorius Hegedisch	Szalaiensis	2	—
Georgius Olágh	Szalaiensis	1	4
Andreas Major	Szalaiensis	1	3

Possessio Jász Apáthy :

Thomas Balaiti	Geszteniensis	4	—
Francoiscus Beriny	Bolyothiensis	3	—
Stephanus Juhász	Nyrkeriensis	2	2
Andreas Tayti	Deteriensis	1	1
Gregorius Kizma	Bozmolo	2	1
Benedictus Andros	Figensis	2	—
Gregorius Guk	Urajensis	2	—
Georgius Huszár	Dicskensis	—	1
Michael Borbás	Deteriensis	4	—
Balthasar Bedekovics	Kapusiensis	4	1
Joannes Makó	Kerekgediensis	1	—

Joannes Hegyesi	huias	—	1
Caspar Borbás	Deteriensis	—	—
Stephanus Szaniszló	Genkiensis	2	1
Georgius Katona	Ramitzomoensis	—	—
Laurentius Borbás	Deteriensis	2	1
Wolfgangus Taiti	Deteriensis	1	—

Possessio Jász Kisir :

Nicolaus Diso	huias	—	1
Gregorius Balog	Rakocensis	—	2
Thomas Balog	Bekesiensis	1	2
Johannes Jakab	Keresken.	4	2
Relicta Joannis Nemit	Gajariensis	1	2
Joannes Gócsa	huias	2	1
Joannes Nemit	Tarjaniensis	5	1

Possessio Karczag Uy Szállás in Cumania Majorum :

Michael Patay	Békés	2	1
Joannes Nagy	Ványaiensis	3	—
Michael	Ványaiensis	1	—
Joannes Szücs	Ványaiensis	4	1
Joannes Antal	huias	2	1

Oppidum Halas sedes Cumanorum Minorum :

Joannes Tegzes senior	huias	2	—
Joannes Tegzes junior	huias	1	1
Moyses Pécsy	Nádmellik.	1	—

Possessio Szabad Szállása :

Michael Bolyo	huias	2	2
Mathaeus Jónás	huias	1	2

Közli: Györffy István.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A Felszeghi család krónikája.

Az alábbi följegyzéseket Felszeghi Sándor (a Tamás fia) írta az 1807-ik esztendőben. Az éppen 100 évvel ezelőtt kelt írásnak célja nem a birtokigények emlékeztetésében tartása, hanem kizárólag genealogiai. Meggyőződhetünk erről már az író bevezető soraiból is, de legfőbbképpen az irat egész tartalmából. Tekintve, hogy a följegyzések csak mindössze négy nemzedékre mennek vissza, magam részéről eléggé megbízhatónak tartom. A leszármazást ebből összeállítva összevettem más deduciókkal is, ezek között Mike Sándor genealogiai följegyzéseivel és megegyezőknél találtam. A szöveghez csak itt-ott fűztem egy-egy megjegyzést, mert az egészet a maga eredetiségében kívántam fentartani. Az áttekinthetőség kedvéért megszerkesztettem a leszármazási táblát s ezt itt a legújabb nemzedék tagjaival kiegészítve közlöm. A följegyzésből még hiányzó adatokat Felszeghi Sándor (Harangláb) és Felszeghi Béla (Besztercze) bocsátották rendelkezésemre. Köszönet érte.

Látván én azt, hogy majd azt se tudják minden véreim, hogy kik volnánk és honnét vettük eredetünket s kikkel vagyunk atyafisággal összeköttetve Erdély országában, azoknak a véreimnek, testvéreimnek és gyermekeimnek kedvéért, ha valamiben megszorulnának és ezen genealogia deductio hasznokra lehet, im ajánlom a megkeresőknek, minthogy soholtis nincsen semmi jegyzés az egész családban: azért én még tudván s iminnét amonnet írásokból kinyomozván, kívánám ezen írásomban letenni ezen következőkben e szerint:

Még 1570-ben Bátori István uralkodása idejében, ősi hazájukat elhagyák elcink két egy testvér atyafiak *Felszegi István és Tamás*, kik is az akkori háborus világ-

ban katonáskodván jönek Erdélybe és jól viselvén magukat, Bátori István, Kristóf és Bátori Zsigmond vajdaságok alatt, donatit ad nékiek Bátori Zsigmond, csak hogy maradjanak meg Erdélyben. Felső Fejér vármegyében Szász Ujfaluban donatio mellett ad is mindeniknek 12, 12 ülés jószágot rajtok levő örökös jobbágyokkal együtt és így megtelepednek a már megirt Szász Ujfaluban, elhagyván magyarországi ős donatio mellett birt jószágokat, a melynél fogva e szerint lett elterjedése familiánknak Erdélyben. Egy darab idő múlva történik, hogy Segesvárt lévén a káptalan elég a város és a benne lévő káptalan is, a hova már be voltak téve minden leveleink a donatioval együtt, a mely donationalis eléve találtatott egy darabja és egyéb betett hasznos leveleink is. Felszegi István és Tamás a megégett donatioval folyamodnak az akkori fejedelem Apaffi Mihályhoz, a ki ismét újra megerősíti megégett donatíójokat a mely ma is áll Kis Galambfalván.

Felszeghi István Deáknak, minthogy abba az időben a deakul tudoknak Deák nevet is adtanak még vezeték nevekhez: bizonyos esketésből úgy jó ki, hogy nemes Felső Fejér vármegyében Szász Ujfaluban, a Felső utczában lett volna lakóháza in vicinitatibus alól Jakab András, felyül pedig a mező és ezen lakóházán kívül még volt néki 11 ház jobbágya, úgy hasonlólag

Felszeghi Tamás Deáknak volt az almakereki utczában lakóháza in vicinitatibus alól Herman András, felyül Veres János, még ezenkívül volt néki 11 ház jobbágya, a mint kitetszik az 1771. esztendőbeli esketés copijából, melyet copijátam Haranglábót lakó Felszeghi Sámuel bátyámmal levő original esketésből, mely copia itten is meg van több leveleim között.

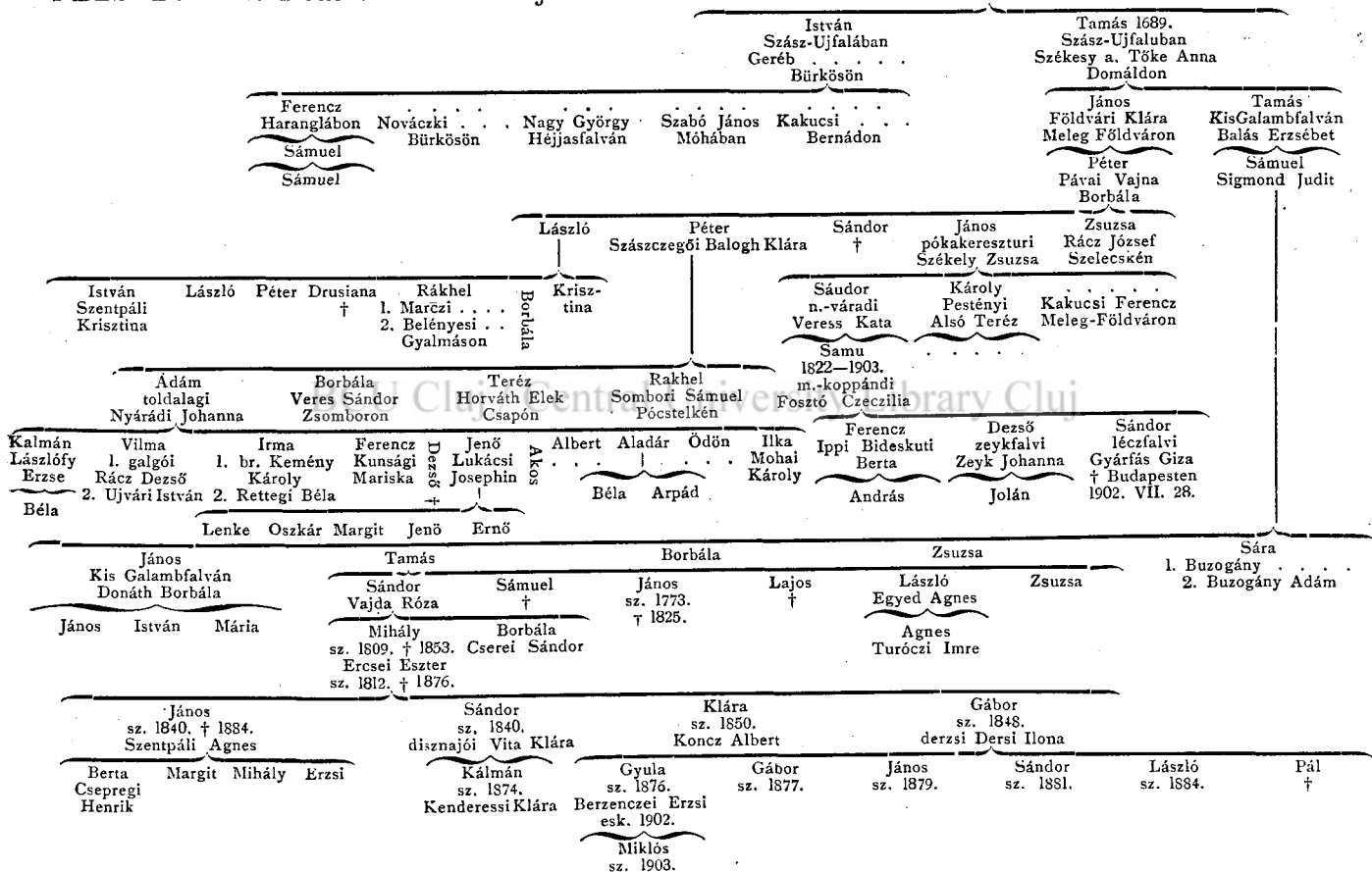
Felszeghi István Deák házasodik Bürköstre egy Geréb leányra, a kitől származnak gyermekei, fia Felszeghi *Ferencz* és négy leányai. Az egyik leány megyen férjhez ugyan Bürköstre a Nováczki familia nagy atyokhoz. A 2-ik megyen férjhez Héjjasfalvára, Nagy György nevű nemes emberhez. A 3-ik ment férjhez nemes Fejér vármegyébe Mohában Szabó Jánoshoz. A 4-ik ment férjhez nemes Küküllő vármegyébe Bernádra tit. Kakutsi Ferencz és György urak szülő atyokhoz. A fia pedig Ferencz az édes atyától maradt bürkösi jószágát eltékozolván, azután quo quo modo telepedett nemes Küküllő vármegyébe Haranglábba. Ennek fia Felszeghi *Sámuel*, Sámuelnek fia ismét *Sámuel*, a kiknek is vadnak valami jó levelik.

Felszeghi Tamás Deák házasodik Domáldra és veszi egy nagyon gazdag, de nemtelen¹⁾ Tőke Menyhárt nevezetű ember leányát és az oda való domáldi jószágára az akkori fejedelemtől új donatiót nyervén, annak utánna hel, Borbála és Krisztina. Drusiana sine semine meghal.

Rákhel mégyen Marczizhoz, Marcziz meghal és mégyen megint másodsor is Hunyad vármegyében Gyalmárra Belénesihez. Borbála és Krisztina ma még hajadonok. Felszeghi István veszi feleségül tit. Szent-Páli Krisztina asszonyt. László és Péter ma még nőtelenek. Felszeghi Péternek leszen három leánya: Borbála, Terézia és Rákhel. Borbála Veres Sándorhoz Doboka vármegyéhez Somborra ment férjhez. Terézia Horváth Elekhez ment férjhez nemes Küküllő vármegyébe Csapóra. Rákhel Sombori Sámuelhez ment férjhez nemes Küküllő vármegyébe Pócsstelkére. Sándor sine semine meghal. Felszeghi Jánosnak⁴⁾ két fia, Sándor és Károly, ezek még nőtelenek. Leánya egy a mely is mégyen nemes Doboka vármegyébe Meleg Földvára Kakutsi Ferenczhez férjhez.

Felszeghi Tamás Deáknak a kisebb fia ismét Tamás enél marad az előbbi Szász Ujfaluról való donatio, és mégyen nemes Udvarhelyszékre s szál Kis Galambfalván a nemes Balás Deák uram leányára, Erzsébetre

FELSZEGHI de Domáld et Szász-Ujfalú.

születik két fia *János* és *Tamás* megnevekedvén Felszeghi János Deák, mint nagyobb fiú magához veszi az akkoriban kapott domáldi donatiót s megyen nemes Doboka vármegyébe Meleg Földvára és szál Földvári Klárára, a kitől is születik egy fia Felszeghi *Péter*, Péternek (egy Pávai leánytól)²⁾ lesznek gyermekei Felszeghi *László*, *Péter*, *Sándor* és *János* fia, leánya Zsuzsánna, ez megyen férjhez Szelecskére Rácz nevű nemes emberhez. Lászlónak fia *István*, *László*³⁾ és *Péter*, leányi Drusiána. Rák-

¹⁾ Oklevéllel bizonyíthatom, hogy ez téves adat: «Thomae Felszeghi de Szászujfalú, ac Joannis similiter Felszeghi de Domáld, filii ejusdem ex *nobilis* quondam faemine *Anna Székely, alias Tőke*. tunc consorto sua, filia autem *egregii* quondam *Melchioris Székely alias Tőke de Hendorff* eladják a Szénaverősen levő jószágot Inceédi Pálnak. Kelt Radnoth; 1689. jul. 28. [Erd. Nemz. Múzeum, csikszentdomokosi Sándor es. levl.]

²⁾ Helyesen: *pávai* Vajna Borbála!

³⁾ 1792-ben homagiális esküt tesz Tordaaranyos megyében.

és igyszakadnak el egymástól, a két egy testvér atyafiak és egyik de Domáld, a másik de Szász Ujfalu iratják magokat és azoknak maradványai is csak azok szerént.

Felszeghi Tamás Deák az ifjabb, Domáldról Kis-Galambfalván Deák Erzsébetre szál, kinek is még voltak testvérei, János Deák, Deák Judit és Deák Sára.

János Deáknak leánya Zsófia ez mégyen elsőbben Derzsi Sámuelhez, ennek fia ismét Sámuel. Ez az Derzsi Sámuel, hogy születik, annak utánna nem sokára az attya Derzsi Sámuel elhalván, a felesége Deák Zsófia ismét férjhez mégyen Veres Sámuelhez. Veres Sámuelnek fia Veres József és két leányi a nagyobbik Juliánna, ez ment férjhez Kis Solymosban Mátéfi Györgyhöz,

⁴⁾ 1800-1819. törv. ülnök, 1819-1827. adórovó biztos. 1822-1827. assessor és árvsz. ülnök Küküllő vármegyében.

ennek fia Mózes. A 2-ik leánya megyen Pál Mózeshoz egy adozó r ndhez stb.⁵⁾

Az árván maradott ifjabb Derzsi Sámuel szép vénséget érvén, de mégis magtalan holt meg s a Kisgalambfalvi jószága ugy maradott a Veres József maradványira, a kik közül is ma birja az ifjabb Veres József.

Deák Erzsébetnek maradványa az első férjétől Felszeghi Tamás Deáktól, Felszeghi Sámuel ez veszi feleségül Sigmund Juditot, a kitől is származnak gyermekei Felszeghi János, Tamás, Borbála, Zsuzsanna és Sára.

Jánosnak fiai János, István és Mária.

Felszegi Tamásnak maradványi Sándor, Sámuel,⁶⁾ János, Lajos, László és Zsuzsanna. Borbála és Zsuzsanna férjhez mennek s minek utánna szép vénséget értenek volna, sine semine halnak meg mind a ketten. Sára Buzogány paphoz menvén férjhez igen nemes emberhez és tőle születnek gyermekei József, Benedek, Mária és Sára. Elhalván az férje 2-or ment férjhez ismét Buzogány Adámhoz, ettől lesz egy fia János.

Továbbá Deák Erzsébetnek meghalván az első férje Felszeghi Tamás Deák, 2-or ment férjhez Kádár András-hoz, a kinek is maradványi a böződi és martonosi Kádárék erről való atyáncfiai azok.

Deák Balázs Kis Galambfalván			
Erzsébet	János	Judit	Sára
1. Felszeghi Tamás	Zsófia	1. Benkő György	hogyai
2. Kádár András	1. Dersi Sámuel	2. Josa János	Tamási
	2. Veres Sámuel	3. Szabó Gábor	
a: Dersi Sámuel	b: Veres József	Veres Julia	Veres Pál Mózes
		Mátéffi György	
		Mátéffi Mózes	

⁶⁾ 1792. és 1838. homagialis esküt tesz Küküllő vármegyében.

Deák Judit megyen elsőben Benkő Györgyhöz, 2-or Josa Jánoshoz, 3-or Szabó Gáborhoz, mégis magtalan hal meg.

Deák Sárának maradványai a hogyai Tamásiék, a kik is birják ma az egész Deák just per sundam bundam, melynek is három egyenlő része kellenék osztatodni. Ugy mint a János Deák, Deák Erzsébet és Deák Sára maradványaikra.

B. Balás Deáknak ezeknek édes atyoknak volt egy leány testvére N. N. a mely is Györfi Péterhez ment férjhez, ez magtalan, de osztozó testvér volt mindenkben a bátyával Balás Deákkal. Mindazonáltal minden avitalis jussait testálja nem a testvér bátyának Balás Deáknak, hanem a testvére gyermekeinek, u. m. János Deáknak, Deák Erzsébetnek és Deák Sárának örökösön adja fiu ugy leány gyermekeinek megmásolhatatlanul.

Már ma ezen testamentumnál fogva birnak a Felszeghiek Kis Galambfalván és Hogyában is volna szép jus és ki kéne szerezni Tamásiéktól, a mely igaz jusnak nagyobb bizonyására, emlékszem is kiseded koromban, hogy az édes atyáknak Tamásiék adtak volt 46 forintot és az atyám nagyobb testvéreinek Felszegi Jánosnak is, de hogy mennyit adtak volna nem tudhatom, se azelőtt, se az után.

Mely jegyzéseimnél többlet nem kedveskedhetvén az ezen írásmra szorulandó véreimnek s kedves gyermekeimnek jövődöbeli utmutatásul, vegye azért jó néven az a ki hasznát akarja venni. Faragon szedte rendben ezen rendcskéket 1807-ik esztendő napjaiban

Szászujfalusi Felszeghi Sándor mpr.

*

Befejezésül kötelességemnek tartom megjegyezni, hogy az itt közölt rövid krónika eredetije Felszeghi Sándornál van Haranglábon. Közlésre ő volt szives átengedni.

Sándor Imre.

Temetési meghívók.

I.

Apaffy Gergely temetési meghívója.

Gyulafejevárv, 1666. november 5.

Michael Apafi etc.

Generosa domina grata, salutem et gratiam nostram! Az egész emberi nemzet első atyjának, Ádámnak élete által, hogy minden rendekre, nagyokra, kicsinyekre, felső, közép. és alacsony rendekre, valakik az ő ágyékából származtak és származandók, kiterjedt legyen az halál, világosa bb az dolog mintsem sok okoskodásokkal, avagy példakkal kellene bizonyítani. Ennek igazságát (megvalljuk) az magunk házán mi is szomorúan érezzük, holott midőn az elmúlt napokban Colosvár városunkba derekas országos dolgainknak eligazítására mentünk volna, Istennek igaz, de titkos ítéleteiből hat esztendőben járó egyetlenegy fiunknak Apafi Gergelynek véletlen s igen hirtelen halálával szomorítottánk meg, mely minket is, mint embereket mennyire afficialjon, hagyjuk annak ítéletire, az ki hasonló hajóban evezvén, egyetlenegy gyermekét temette el, avagy tarthat attól, hogy az ne következék reá. De megtérvén az minket látoगतó Istenünkhöz, Szent Dáviddal azt mondjuk: Obmutui domine, quoniam tu fecisti

Mivel ezért megnevezett kedves fiunknak hideg tes-tecskéje már egyebet az földnél nem kíván, temetését ren-

deltük ez jelen való 1666-ban, die 28 praesentis Colosvá-ratt az farkasutcza templomban lenni. Kegyelmedet kegyel-mesen intjük, akkorra jelen lenni ne neheztelje; kegyelmesen vesszük kegyelmedtől, egyszersmind kívánván Isten ő fel-sége minden szomorúságtól oltalmazza kegyelmedet. Datum in civitate nostra Alba Julia. 5. 9-bris A. 1666.

Apafi s. k.

Alól: Teleki Jánosné asszonyomnak.

Czím: Generosae dominiae Annae Bornemisza, gene-rosi quondam Joannis Teleki de Szék relictæ viduæ, nobis gratae.

(Eredetije a gróf Teleki-nemzetség marosvásárhelyi levél-tárában 855 f. sz. a. missilis osztály)

II.

Bálpataki Jánosné, Barathi Borbára temetési meghívója.

Borberek, 1683. szeptember, 6.

Mint bizodalmas úrnak, kegyelmednek köteles szolgálomat ajánlom, Isten kegyelmedet minden szomorú alkal-matosságtól oltalmazza!

Az egész emberi nemzetség, még az ő törökében, az első Ádámban való életiért, halandóság alá lévén re-kesztve: innen lón, hogy az néhai tekintetes, nemzetes Bálp-

borberekai házamnál az szomorú halál által az élőknek társaságából kiköltezek, nekem gyámoltalanul maradtak s több édes gyermekeinek és atyafiainak is nagy szomorúságunkra. Kinek is meghidegedett testének földben való takarítását, becsületes atyámfiai s jóakaróim megegyezésekből ez jelen való szeptembernek 12 napján reggeli 9 órakorrrá, itt az borberekai templomban rendeltem véghez menni. Kegyelmedet azért mint bizodalmas uramat kérem nagy becsülettel, maga hasonló sorsát is előtte viselvén, az megírt napon és órán az asszonnyal ő kegyelmével együtt, borberekai házamnál jelen lenni ne neheztelje, hogy az szegény asszonyom-anyám lelkétől elvált testét, innét a megírt templomban késérvén, földben való takarítása kegyelmelek becsületes jelenlétével, mehessen véghez tisztességesebben. Mely kegyelmed istenes cselekedetét adja Isten öi vendetesebb állapotban szolgálhasam meg kegyelmednek. Ezek után Isten kegyelmedet uram sokáig jó egészségben éltesse s minden szomorú változástól oltalmazza.

Kegyelmednek megszorodott szolgálja
Borberek, die 10 Septembris, anno 1683.

Bálpataki János mp.

Alól: Bethlen Mihálynak.

(Eredetije féleven, a gróf Teleki-nemzetség marosvásárhelyi levéltárában. Teleki Sándor-féle oszt. 1252. sz. a.)

III.

Zabolai Gróf Mikes Mihály gyászjelentése.

Ádamos, 1721. januárius 26.

Méltóságos Gróf Ur!

Kedves Sógor Uram!

Árva állapotom szerint becsülettel való szolgálatomat ajánlom kegyelmednek. Isten minden szomorú változástól oltalmazza kegyelmedet.

Istennek ő szent felségének kemény sententiájának kiadása szerint Ádám atyánk eseti után, hogy valaki a világra születik, annak meg is kellessék halni: az mely megváltózatlan sententia alá lévén vettetve, az én édes uram is méltóságos *gróf Zabolai Mikes Mihály* uram, életének utolsó feles esztendeit súlyos nyavalyában töltvén, de legközelebb kilenczednap i betegségé után, ezen hónapnak hatodik napján, reggel szintén nyolcz óra után, szép készüllettel, ájtatos isteni fohászokkossal, egész elmével utolsó óráját készen várván, az ő teremőjének, kitől vette volt lelkét, kiadá; életének ötvennegyedik, velem lakásának huszonnyolczadik esztendejében, nekem s két fiaimnak nem kevés szomorúságunkra. Kinek is meghidegedett teteme nem kívánván egyebet a földnél, mind maga rendelése szerint, mind jó uraim, kedves atyámfiai tetszésekből, rendeltem temetésének napját ez jövőd hónapnak, úgymint börtelő havának 11 dik napján Csík-Somlyón Seraphicus Szent Ferencz szerzetin levő klastromában, édes elei temető helyében, édes atyja s anyja közé.

Megemlékeztvén azért kegyelmed is utolsó sorsáról, kérem kegyelmedet nagy becsülettel, mind az asszonnyal együtt, az megírt helyen és napon reggeli nyolcz órára megjelenni ne terheltessek, hogy édes uram eltakarítása utolsó tisztességgel, a kegyelmed jelenlétével annál is inkább tisztességesebben mehessen végben. Én is fiaimmal örvendetesebb állapotban megszolgálni el nem múlatom. Isten oltalmában ajánlom kegyelmedet. Ádamos, 2. Januárii 1721.

Kegyelmednek

árva állapotja szerint becsülettel szolgál

Árva Bethlen Drusiánna.

Czím: Méltóságos gróf Teleki Sándor uramnak bizodalmas kedves sógor uramnak ő kegyelmének adassék.

Kivül Teleki Sándor gróf írásával: Az én igen jó pataki János édes atyám-uram özvegye is, az néhai tekintetes, nemzeti *Barathi Barbára* édes asszonyom-anyám ő kegyelme ez jelen való 1683. esztendőben, die 6. 7-bris

uramnak, sógor úrnak G. Mikes Mihály úrnak temetésére hívó levelem. T. S* ad diem 11 Februarii. Anno 1721. Csík-Somlyóra — Seraphicus sz. Ferencz clastromában.

(Eredetije egy íven, a gróf Teleki-nemzetség marosvásárhelyi levéltárában, gróf Teleki Sándor-féle oszt. 2245. sz. a)

IV

Rádai Ráday Pál gyászjelentése.

*Losoncz, 1733. szeptember hava.***

Méltóságos Gróf Úr!

Nagy Jó Uram!

Alázatos szolgálatom ajánlásával kívánom hogy Isten mi den szomorú változásoktól oltalmazza az urat. A midőn az isteni igazságnak megsértődése miatt a halandó emberre következett közönséges változásnak sorsát, több mindenani példák között, kedves édes férjem néhai tekintetes, nemzeti *Rádai Ráday Pál* uram nemcsak ezen a világon tött életében rajta, mind bújdosásképen, s mind pedig fáratságos munkában, de kivált mostani eredetire ugyan egy néhány holnapig, de súlyosságára nézve csak negyednapig tartó nyavalyáiban, megfordúlni szokott viszontagságokkal megbizonyítván, életének 56-dik, velem pedig minden botránkozás nélkül lött lakozásának 28-dik esztendejében, gyakori Istenhez tött példás fohászokkossal és teljes készüllet között, a bűnnek soldját a halált nekem magamnak s kedves gyermekimnek példás, elfelejthetetlen szomorúságunkra lefizette s megkóstolta volna; megfosztatván minden külső vigasztalásoktól, keseredett szívvel mondhatom: elesett az én fejemenek koronája, mivel bánattal s szomorúsággal illetett engemet az Úr. Minthogy pedig meghidegedett tetemi egyebet eddig való hűségemtől, a tisztességes eltakarításnál nem kívánok, ezt mind maga rendelése s mind pedig jó atyámfiai megegyezett akaratjokból a losontzi temetőkerbe elkészített kriptában kívánván ez mostani folyó esztendőben 20 dik napján, jó uraim s atyámfiai jelenlétekből elkövetni: kérem azért a Méltóságos Gróf Urat, a feljebb írt napon és helyen, hogyha kedvesivel együtt nem lehet, (kiket is szívesen látnék) avagy csak magát megaláztván, maga méltóságos úri személyében *losontzi* árva házamnál, reggeli 8 óra tájban megjelenni s jelenlétével említett kedves uram s férjem meghidegedett tetemet megtisztelni és árságomhoz s megszorodott állapotomhoz képest engemet is megvigasztalni méltóztassék. Mely Méltóságos úri jóakaróját s kegyességét Isten ő nagysága örvendetesebb állapotokkal jutalmaztassa meg a méltóságos urnak.

Méltóságos Gróf Úrnak az Úrnak

nagy becsülettel való szolgálója:

Árva Kajali Clára m. p.

Czím: Méltóságos gróf úr Széki Teleki Sándor uramnak (tit) bizodalmas nagy jó uramnak az úrnak, nagy becsülettel

Gernyeszegh.

Hozzászólva gróf Teleki Sándor feljegyzése egy darabka papiron: Erre László fiamnak és Rádai asszonnyak válasz kell Szebenből.

Gernyeszeg. Anno 1733. 24. 7-bris.

(Eredetije egy íven a gróf Teleki-nemzetség marosvásárhelyi levéltárában, gróf Teleki Sándor-féle oszt. 2253 sz. a.)

V.

Gróf Károlyi Sándor gyászjelentése.

Erdőd, 1743. szeptember 12.

Méltóságos Gróf Titok-Tanács!

Nagy Jó Uram!

Azon szomorú és megmagyarázhatatlan gyász, melylyel a Mindenhatónak mind magamat, mind testvér asszony-

* Teleki Sándor.

** Thaly, Rádai Tár. I. k. előszavában (XV. 4.) 1733 május 20-ára teszi Ráday halála napját. Sajnos, e jelentésből sem tűnik ki egyéb a temetés napjának.

nénémet, mind pedig mindakettőnk szerelmes magzatit béborítani tetszett, midőn Méltóságos, jóemlékezetű urunk-
atyánkat ő Nagyságát éppen Boldogasszony születése napján*
(kinek, életében példás tisztelője vala) délyesti 6. óra tájban
két heti súlyosabb betegeskedése után, életének 75-dik
esztendeje töltésiben, az szükséges szentségekkel s egyéb
lelki dolgokkal való gyakor élése, ritka példáú békességes
szervedése s elméjének vigik (!) tartott egészsége után e
világból kiszólította, mind fiúi tartozásom, mind pedig
Excellentiádnhoz fennlévő külön kötelességemhez képest ösz-
tönöz, hogy gyászos, ebbéli esetet Excellentiádnak is enge-
delmesen megjelentsem s egyszersmind Méltóságos uram-
atyám ő Nagyságát jó emlékezetében, magamat pedig s enyéi-
met Méltóságod úri favoriban ajánljam, maradván állhatatosan.

Excellentiádnak,

Erdőd, 12-a 7-bris 1743.

igaz köteles szolgálja:

Gróf Károlyi Ferencz.

Czím: Excelltissimo ac illustrissimo domino S. R. I.
cumiti Alexandro Teleki de Szék, Sacrae Regiae Majestatis
actuali intimo et excelsi Gubernii Regii Transylvanei con-
siliario dominos, mihi colendissimo

per Claudiopolim
Cibinii.

(Eredetije egy íven, Gróf Károlyi Ferencz czimeres, fekete
viaszpecsétjével, a gróf Teleki-nemzetség marosvásárhelyi levél-
tárában, gróf Teleki Sándor-féle oszt. 2241b. sz. a.)

VI.

Nagyváradai báró Inczédi József és hasonnevű unokája gyászjelentése.

Marosszentkirály, 1751. márczius 24.

Méltóságos Gróf Úr!

Jó Uram!

Az ottan-ottan érdeklő nyavalyáknak tárgyúl kitétetett
halandó embernek. mely múlandó és esztendőknak sok
számára igen ritkán jutható élete legyen, bizonyítják a min-
dennapi példák; bételjesedett valójában az én felette meg-
szomorodott házamban is. Tetszett ugyanis a Mindenható
Istennek az én drága emlékezetű kedves férjemet, néhai
méltóságos *báró Váradai Intzédi József* uramat, felséges
asszonyunk és kegyelmes fejedelmünk egyik ítélőmester
hívét, midőn életének 62 esztendejét, 2 hónapját és 5 nap-
jait, velem való békességes együttlakásának pedig 43 esz-
tendejét bétöltötte volna: a közelebb mult esztendőben,
Karácson havának* 7-dik napjára virradó étszakának 2 óra
tájában, e sok inségekkel terhes életből az örökkévaló di-
csőségre általszólítani. Ki is bölcsen elkészült lelkét ép
elmével, példás csendességgel megadá a liliumok völgyén
a mennyei paradicsomba vezető drága Jézusának, meghide-
gedett tetemeit pedig hátrahagyá nekem és kedves gyer-
mekeinek, elfelejthetetlen szomorúságunkra.

Ily terhes bánatimra újabb bánatot hozza nagyatyja
nevét viselő kedves unokácskámnak halála, ki is 3 esztendőre
és 3 hónapra vitt rövid életét, ezen folyó esztendőben
bőjtmás havának 11-dik napján letevé, felváltván azt, amaz
mennyei dicsőséges és halhatatlan étellel.

Igy esék el házamnak erős oszlopa, így fonnyada el
gyenge virága, így fosztatám meg két Jósefemtől, kiknek

* Vagyis kisasszony napja szept. 8 án.

* Deczember.

már koporsóban zároltatott tetemeinek tisztességes eltakarít-
tatásokra, utolsó és csak azt adható kötelességem intvén,
az atyafiaknak megegyezett akaratajokból rendeltem a teme-
tésnek idejét a közelebb (!) jövő Sz. Iván hava* 6 dik napjá-
nak reggeli 9 órájára m. sz. királyi szomorú, gyászos házomnál.

Kérem azért nagy bizodalommal az méltóságos gróf
urat, méltóztassék a megnevezett napon, órán és helyen
való megjelenésével a néhai édes uram meghidegedett tes-
tének végső eltakaríttatását megtisztelni. Lészen ez szomorú
házamnak vigasztalására és megsebekedett szívemnek. nagy
bánatim között is, enyhítésére. Isten őltalmazza az méltóság-
os gróf urat minden kedvetlen és szomorú változásoktól.

Excellenciádnak

M. Sz. Király, Bőjtmás havának 24 dik napján 1751-ben.

igen megszorodott szolgálja:

Árva Josika Judith.

(Eredetije féliven a gróf Teleki nemzetség levéltárában,
gróf Teleki Sándor-féle oszt. 2237. sz. a.)

Közli: Ifj. Biás István.

VII.

Bethleni Gróf Bethlen Kata temetési meghívója.

Nagyszeben, 1759 október 16.

Méltóságos Gróf és generális úr!

Jó méltóságos urunk!

Ezen folyó esztendőben, juliusnak nekünk elfelejthe-
tetlenül szomorú 29-dik napján délelőtti 11 órakor édes,
kedves asszonyunk anyánk *bethleni Bethlen Kata* asszony
ő nagysága nem lehet nem dicsekednünk kegyességeiben,
jóságos cselekedetekkel csaknem ötvenkilencz esztendőig
tündöklő példás életét éppen illendő csendességgel utolsó
pihenéséig fogyhatatlan fohászzkodási között ájtatos lelkét
megfoghathatlan irgalmasságu teremtőnköz bocsátani óhajtván,
igen könnyen közülünk elrepült és szívünköt szüntelen
szorongató nagy emlékezetit maga után hagyá. Kit vala-
mint életben mindenekben alázatos engedelmisséggel, ugy
már meghidegedett tetemeit írásban és szóval tett rendelé-
seinek teljesítésével ebben is tisztelvén, rendeltük eltemet-
tetésit magunknak, kedves véreinknek teczések szerint is
Fogarásban, novembernek 25-dik napján, reggeli kilencz
órára, ahova a méltóságos urat a mlts asszonynyal együtt
magok megalázásakor ónga utolsó tisztességtételére kérvén,
ohajtunk Isten ő szent felsegétől alkalmatosságokat, hogy
örvendetes dolgokban megmutatandó keresztényi kötelessé-
geket s atyafiságos indulatokat viszontagolhassuk, — a mint
hogy vagyunk

mlgs Gróf és generalis uramnak
mindenkori köteles szolga szolgálója

Szeben 16. 8—bris 1759.

G. Haller Pál sk.

G. Haller Borbára sk.

Czím: Méltóságos r. sz. birodalombéli Gróf Széki
Teleki Ádám úrnak, felséges koronás királyné asszonyunk
consiliariusának és generalis főstrásamester hívének; bizo-
dalmas, jó méltóságos urunknak, tartozó kötelességgel.

K. Lona.

(Eredetije ívalakban széki Gr. Teleki László (a gyömrői).
levéltárában, az Erd. Nemz. Múz. őrizetében.)

Közli: Kelemen Lajos.

* Junius.

TARTALOM: *Forgon Mihály:* A vályi Nagy család. (II. és bef. közl.) — *S. Gyulai R.:* A hatszandorfi Hatfaludi család. (I. közl.) — *Sándor Imre:* A szilágysomlyói Halmágyi család. (III. és bef. közl.) — *Györffy I.:* A jászkunság nemessége 1699. — *Sándor Imre:* A Felszoghi család krónikája. — Temetési meghívók.